

Lenke (felveszi a gallyesomót a földről):

A két forint is itt maradt,
Amit előbb adtunk oda!

Ferike:

Egész biztos, angyal jött le
Öreg néni köntösébe!

Lenke:

A forintot meg nem tartom,
A szegénynek odaadom.
Holnap reggel dobjuk bele
A szegények perselyébe.

Ferike:

A gallyat meg, látod Lenke,
Elvisszük a faluvégre.
Ott lakik egy öreg néni,
Jó lesz melegedni, neki!

(Felveszik a gallyat s elmennek.)

(Függöny le.)

A MEGFAGYOTT GYERMEK.

Mily késő éjtszka ki jár
Ott kinn a temetőn?
Az óra már éjfélét ütött,
A föld már néma lőn.

Egy árva gyermek andalg ott
Szívét bú tölte el;
Hisz az, ki őt szerette még,
Többé már föl nem kel.

Anyja sírjára ül, s zokog
Az árva kis fiú:
„Anyám! ó kedves jó anyám,
Szívem be szomorú!

Mióta eltemettek itt,
Azóta bús fiad.
Nincs a faluban senki most,
Ki neki csókot ad.

Nincs senki, aki mondaná:
Szeretlek, gyermekem!
Pusztá a ház, hideg szobám,
S nem fűtenek nekem.

Melléd temetve én is itt
Mért nem nyughatom?
Szegény és elhagyott vagyok,
Hideg a tél nagyon!”

Az árva búsán zengi így
Kínos panaszait:
Feelve rá a téli szél
Üvöltve felsívít.

A gyermek fázik, könnyei
Elállnak arcain;
Borzadva néz körül, de itt
A holtak hantjain.

Mély nyugalom uralkodik;
A esend irtóztató,
Csak szél sóhajt a fákon át,
S pelyhedzve hull a hó.

Fölkelne, jaj! de nincs erő,
Lankadva visszadúl
A kedves dombra, — felsóhajt,
S mély álomba merül.

Es im, az árva boldogul,
Jól érzi most magát!
Elmultak minden gondjai:
Az álom hív barát.

Szíve még egyszer feldobog,
Mosolyognak ajkai;
Csöndes — nyugodva alszik ott —
Mehaltak kínjai.

Eötvös József.